Ročník 1985

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA | SLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 4 **Vydána dne 15. března 1985** **Cena**

OBSAH:

17. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku

18. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou

19. Vyhláška ministra zahraničních věcí, kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 133/1980 Sb., o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

17

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 22. října 1984

o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku

Dne 5. května 1981 byla v Praze podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident Československé socialistické republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Římě dne 26. června 1984.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 29 dnem 26. června 1984.

České znění Smlouvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Chňoupek v. r.

SMLOUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku

Československá socialistická republika a Italská republika,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku, se dohodly na dále uvedených ustanoveních:

Článek 1

Osoby, na které se smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo v obou smluvních státech.

Článek 2

Daně, na které se smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu vybírané ve prospěch každého ze smluvních států, jeho nižších správních útvarů nebo územních korporací, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu se považují daně, vybírané z příjmu nebo z částí příjmu, včetně daní ze zisku ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku, daní z celkového objemu mezd placených podniky a daní z přírůstku hodnoty.

3. Současné daně, na které se smlouva vztahuje, jsou:

a) v Československu:

1 — odvod ze zisku a daň ze zisku;
2 — daň ze mzdy;
3 — daň z příjmů z literární a umělecké činnosti;
4 — daň zemědělská;
5 — daň z příjmů obyvatelstva;
6 — daň domovní

včetně jakékoli srážky u zdroje, jakékoli zálohy nebo platby předem na daně uvedené výše (dále nazývané „československá daň");

b) v Itálii:

1 — daň z příjmu fyzických osob (l'imposta sul reddito delle persone fysiche);
2 — daň z příjmu právnických osob (l'imposta sul reddito delle persone giuridiche);
3 — místní daň z příjmů (l'imposta locale sui redditi),

i když se tyto daně vybírají srážkou u zdroje (dále nazývané „italská daň").

4. Tato smlouva se vztahuje také na daně stejného nebo podobného druhu, které budou vybírány po podpisu této smlouvy vedle současných daní nebo místo nich. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí významné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. Ve smyslu této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

a) výraz „Československo" označuje Československou socialistickou republiku;
b) výraz „Itálie" označuje Italskou republiku;
c) výrazy „jeden smluvní stát" a „druhý smluvní stát" označují podle případu Československo nebo Itálii;
d) výraz „osoba" zahrnuje fyzické osoby, společnosti a všechna jiná sdružení osob;
e) výraz „společnost" označuje právnické osoby nebo nositele práv, považované pro účely zdanění za právnické osoby;
f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu" a „podnik druhého smluvního státu" označují podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, případně podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě;
g) výraz „mezinárodní doprava" označuje jakoukoli dopravu uskutečněnou lodí nebo letadlem, které jsou provozovány podnikem, jehož místo skutečného vedení je umístěno v jednom smluvním státě, pokud loď nebo letadlo nejsou provozovány jen mezi místy v druhém smluvním státě;
h) výraz „státní příslušníci" označuje:
(i) všechny fyzické osoby, které jsou státními občany některého smluvního státu,
(ii) všechny právnické osoby, osobní společnosti a sdružení osob, které byly zřízeny

podle práva platného v některém smluvním státě;

l) výraz „příslušný úřad" označuje:

(i) v případě Itálie ministerstvo financí;

(ii) v případě Československa ministra financí Československé socialistické republiky nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, má pro aplikaci této smlouvy smluvním státem význam, který mu náleží podle práva tohoto státu, které upravuje daně, na které se vztahuje tato smlouva, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Daňový domicil

1. Výraz „osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě" označuje ve smyslu této smlouvy každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa skutečného vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria. Tento výraz však nezahrnuje osoby, které jsou podrobeny zdanění v tomto státě jen z příjmů ze zdrojů v tomto státě umístěných.

2. Jestliže fyzická osoba má podle ustanovení odstavce 1 bydliště v obou smluvních státech, postupuje se takto:

a) Předpokládá se, že tato osoba má bydliště v tom smluvním státě, ve kterém má stálý byt; jestliže má stálý byt v obou smluvních státech, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, ke kterému má nejužší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů).

b) Jestliže nemůže být určeno, ve kterém smluvním státě má tato osoba středisko svých životních zájmů nebo jestliže nemá stálý byt v žádném smluvním státě, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, ve kterém se obvykle zdržuje.

c) Jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou smluvních státech nebo jestliže se obvykle nezdržuje v žádném z nich, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, jehož je státním občanem.

d) Jestliže je tato osoba státním občanem obou smluvních států nebo jestliže není státním občanem žádného z nich, vynasnaží se příslušné úřady smluvních států upravit otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická má podle ustanovení odstavce 1 sídlo v obou smluvních státech, předpokládá se, že má sídlo v tom státě, v němž je místo jejího skutečného vedení.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Výraz „stálá provozovna" označuje ve smyslu této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, jehož prostřednictvím podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna" zahrnuje obzvláště:

a) místo vedení;

b) závod;

c) kancelář;

d) továrnu;

e) dílnu;

f) důl, lom nebo každé jiné místo, kde se těží přírodní zdroje;

g) staveniště nebo montáž, jestliže trvají déle než 12 měsíců.

3. Za stálou provozovnu se nepovažuje:

a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo k dodání zboží patřícího podniku;

b) zásoba zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;

c) zásoba zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;

d) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;

e) trvalé zařízení pro podnikání, které se využívá pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckých rešerší nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter.

4. Osoba jednající v jednom smluvním státě na účet podniku druhého smluvního státu — jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 5 — se považuje za „stálou provozovnu" v prvně zmíněném státě, jestliže je v tomto státě vybavena plnou mocí, kterou tam obvykle využívá a která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnost této osoby není omezena na nákupy zboží pro podnik.

5. Nepředpokládá se, že podnik má stálou provozovnu v některém smluvním státě jenom proto, že tam vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednají v rámci své řádné činnosti.

6. Skutečnost, že společnost, která má sídlo v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která má sídlo v druhém smluvním státě, nebo která tam vykonává svoji

činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo ne), neučiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjmy z nemovitého majetku

1. Příjmy z nemovitého majetku včetně příjmů ze zemědělských a lesních podniků mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je takový majetek umístěn.

2. Výraz „nemovitý majetek" se definuje ve shodě s právem smluvního státu, v němž tento majetek leží. Tento výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, mrtvý a živý inventář zemědělských a lesních podniků a práva, pro která platí předpisy občanského práva vztahující se na pozemky. Za nemovitý majetek se považuje kromě toho právo požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platy za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů. Lodi, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy z přímého užívání, nájmu nebo pachtu a každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí stejně pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k výkonu nezávislého povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu mohou být zdaněny jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se s výhradou ustanovení odstavce 3 v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh, ať vznikly ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nevylučuje ustanovení odstavce 2, aby tento stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení zisků musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které se mají přičíst stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují příjmy, o nichž se pojednává odděleně v jiných článcích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

Lodní a letecká doprava

1. Zisky z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě mohou být zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

2. Jestliže sídlo skutečného vedení podniku námořní dopravy je na palubě lodi, považuje se toto sídlo za umístěné ve státě, ve kterém je domovský přístav této lodi, nebo není-li domovský přístav, ve smluvním státě, ve kterém má provozovatel lodi bydliště či sídlo.

3. Ustanovení odstavce 1 platí také pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo na jiné mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

Jestliže

a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo

b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které dohodly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou být do zisků tohoto podniku včleněny a následkem toho zdaněny zisky, které bez těchto podmínek by byly docíleny jedním z podniků, které však vzhledem k těmto podmínkám docíleny být nemohly.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společností, která má sídlo v jednom smluvním státě, osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být zdaněny ve smluvním státě, v němž má sídlo společnost, která je vyplácí, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak daň takto stanovená nemůže přesáhnout 15 % hrubé částky dividend, jestliže osoba, která dividendy pobírá, je jejich skutečným příjemcem. Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsoby aplikace tohoto omezení.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, které slouží k výplatě dividend.

3. Výraz „dividendy", použitý v tomto článku, označuje příjmy z akcií, požitkových akcií nebo požitkových listů, kuksů, zakladatelských podílů nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, a příjmy z jiných podílů na společnosti, které jsou podle právních předpisů státu, ve kterém má sídlo společnost, která dividendy vyplácí, postaveny daňově na roveň příjmům z akcií.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný příjemce dividend mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě mohou být dividendy zdaněny v tomto druhém smluvním státě podle jeho vnitrostátních právních předpisů.

5. Jestliže společnost mající sídlo v jednom smluvním státě dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny osobě mající bydliště či sídlo v tomto druhém státě nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, skutečně patří ke stálé provozovně nebo ke stálé základně, které jsou umístěny v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů docílených v tomto druhém státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě mohou být zdaněny pouze v tomto druhém státě, jestliže je tato osoba jejich skutečným příjemcem.

2. Výraz „úroky" použitý v tomto článku označuje příjmy z veřejných půjček, obligací, opatřených i neopatřených zástavním právem na nemovitosti nebo doložkou o účasti na zisku, a z pohledávek všeho druhu, jakož i všechny jiné výnosy postavené na roveň příjmům z půjček daňovými právními předpisy státu, ve kterém je zdroj těchto příjmů.

3. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, jestliže příjemce úroků, který má bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, skutečně patří k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V takovém případě mohou být úroky zdaněny v tomto druhém smluvním státě podle jeho vnitrostátních právních předpisů.

4. Jestliže částka úroků, posuzováno se zřetelem k pohledávce, ze které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi dlužníkem a skutečným příjemcem úroků, nebo které jeden i druhý udržují s třetími osobami, částku, kterou by byl smluvil dlužník se skutečným příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, může být v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu a s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a placené osobě, která má bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny jen v tomto druhém státě, jestliže tato osoba je jejich skutečným příjemcem.

2. Nehledě na ustanovení odstavce 1, mohou být licenční poplatky uvedené v odstavci 3 b) zdaněny také ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu. Daň takto stanovená však nemůže přesáhnout 5 % z hrubé částky licenčních poplatků, jestliže osoba, která licenční poplatky pobírá, je jejich skutečným příjemcem.

3. Výraz „licenční poplatky" použitý v tomto článku označuje:

a) náhrady jakéhokoli druhu placené za užití nebo za přivolení k užití práva autorského k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických a televizních filmů;

b) náhrady jakéhokoli druhu placené za užití nebo přivolení k užití patentu, ochranné známky

výrobní nebo obchodní, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo výrobního postupu, jakož i za užití nebo za přivolení k užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, pokud není nemovitým majetkem, o němž se pojednává v článku 6, a za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce licenčních poplatků, mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, buď průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné a jestliže právo nebo majetek, která dávají vznik licenčním poplatkům, jsou s nimi skutečně spojeny. V tomto případě mohou být licenční poplatky zdaněny v tomto druhém smluvním státě podle jeho vnitrostátních právních předpisů.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže dlužníkem je tento stát sám, jeho nižší správní útvar, územní korporace nebo osoba, mající bydliště či sídlo v tomto státě. Jestliže však dlužník licenčních poplatků, ať má nebo nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, má v jednom smluvním státě stálou provozovnu, pro kterou byla sjednána smlouva, na jejímž základě se licenční poplatky platí, a která nese ke své tíži tyto licenční poplatky, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, posuzováno se zřetelem k plnění, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi dlužníkem a skutečným příjemcem, nebo které jeden i druhý udržují s třetími osobami, částku, kterou by byl smluvil dlužník se skutečným příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Částka platů, která ji přesahuje, může být v tomto případě zdaněna podle právních předpisů každého smluvního státu a s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

Zisky ze zcizení majetku

1. Zisky ze zcizení nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odstavec 2, mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je tento majetek umístěn.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí aktiv stálé provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou osoba mající bydliště v jednom smluvním státě má v druhém smluvním státě k výkonu nezávislého povolání, včetně takových zisků docílených ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě. Zisky ze zcizení lodí nebo letadel využívaných v mezinárodní dopravě a movitého majetku, který slouží provozu těchto lodí nebo letadel, mohou být zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

3. Zisky ze zcizení majetku, který není uveden v odstavcích 1 a 2, mohou být zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém má zcizitel bydliště či sídlo.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjmy, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z nezávislého povolání nebo jiné nezávislé činnosti, mohou být zdaněny jen v tomto státě, pokud tato osoba nemá obvykle k dispozici v druhém smluvním státě stálou základnu k výkonu své činnosti. Jestliže má k dispozici takovou stálou základnu, mohou být příjmy zdaněny v druhém státě, avšak pouze v rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé základně.

2. Výraz „nezávislé povolání" zahrnuje obzvláště nezávisle vykonávané činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i samostatné činnosti lékařů, právních zástupců, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců.

Článek 15

Zaměstnání

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které osoba mající bydliště v jednom státě pobírá z důvodu placeného zaměstnání, mohou být s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdaněny jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu placeného zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdaněny jen v prvně zmíněném státě, jestliže

a) příjemce se zdržuje v druhém státě po jedno nebo více období, která nepřesáhnou v úhrnu 183 dnů v daňovém roce, a

b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který nemá bydliště či sídlo v druhém státě, a

c) odměny nejdou k tíži stálé provozovně nebo stálé základně, které má zaměstnavatel v druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu placeného zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla v mezinárodní dopravě zdaněny jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno sídlo skutečného vedení podniku.

Článek 16

Tantiemy

Tantiémy, náhrady za účast ve správních orgánech a jiné podobné odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá jako člen správní nebo dozorčí rady společnosti, která má sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjmy, které pobírají na veřejnosti vystupující umělci, jako např. divadelní, filmoví, rozhlasoví a televizní umělci a hudebníci nebo jako sportovci, ze své činnosti vykonávané osobně, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto činnosti vykonávány.

2. Jestliže příjmy z činnosti, kterou osobně vykonává umělec nebo sportovec v této vlastnosti, neplynou tomuto umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 odstavec 1 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém umělec nebo sportovec vykonává svoji činnost.

3. Příjmy z činností definovaných v odstavci 1 se bez ohledu na ustanovení předchozích odstavců 1 a 2 tohoto článku osvobozují od zdanění ve státě, ve kterém se tyto činnosti vykonávají, jestliže se tyto činnosti vykonávají v rámci kulturní dohody sjednané mezi smluvními státy.

Článek 18

Penze

Penze a jiné podobné platy vyplácené z důvodu dřívějšího zaměstnání osobě, která má bydliště v některém smluvním státě, mohou být s výhradou ustanovení článku 19 odstavec 2 zdaněny pouze v tomto státě.

Článek 19

Veřejné funkce

1. a) Odměny jiné než penze, vyplácené některým smluvním státem, nižším správním útvarem nebo územní korporací tohoto státu fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu, nižšímu správnímu útvaru nebo korporaci mohou být zdaněny pouze v tomto státě.

b) Takové odměny však mohou být zdaněny pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby byly vykonávány v tomto státě, příjemce má bydliště v tomto druhém smluvním státě a

(i) je státním občanem tohoto státu, nebo

(ii) nezískal bydliště v tomto státě jen z důvodu konání těchto služeb.

2. a) Penze vyplácené některým smluvním státem, nižším správním útvarem nebo územní korporací tohoto státu buď přímo nebo z fondů, které zřídily, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu, nižšímu správnímu útvaru nebo korporaci, mohou být zdaněny jen v tomto státě.

b) Takové penze však mohou být zdaněny pouze v druhém smluvním státě, jestliže příjemce má v tomto státě bydliště a je státním občanem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 18 se použijí na odměny a penze za služby prokázané v rámci průmyslové nebo obchodní činnosti prováděné některým smluvním státem, nižším správním útvarem nebo územní korporací tohoto státu.

Článek 20

Profesoři a učitelé

Profesoři nebo učitelé, kteří se dočasně zdržují v jednom smluvním státě po dobu nepřesahující dva roky, aby tam vyučovali nebo prováděli výzkum na univerzitě, koleji, škole nebo na jiném vyučovacím ústavu, jehož cílem není dosažení zisku, a kteří mají nebo bezprostředně před tímto pobytem měli bydliště v druhém smluvním státě, se osvobodí v prvně zmíněném smluvním státě od daně z odměn za toto vyučování nebo výzkum.

Článek 21

Studující

Platy, které student nebo praktikant, který má nebo měl bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu bydliště v druhém smluvním státě a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze proto, aby tam pokračoval ve studiu nebo ve vzdělávání, dostává na úhradu nákladů výživy, studia nebo vzdělání, nepodléhají zdanění v tomto státě s podmínkou, že pocházejí ze zdrojů mimo tento stát.

Článek 22

Jiné příjmy

1. Příjmy osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě, o nichž se výslovně nepojednává v předchozích článcích této smlouvy, mohou být zdaněny jen v tomto státě bez ohledu na to, odkud plynou.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjmy jiné než příjmy z nemovitého majetku ve smyslu článku 6 odstavec 2, jestliže příjemce takových

příjmů mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě průmyslovou nebo obchodní činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo nezávislé povolání prostřednictvím stálé základny tam umístěné, a právo nebo majetkové hodnoty, pro které se příjmy platí, skutečně patří k této stálé provozovně nebo k této stálé základně. V tomto případě se tyto příjmy mohou zdanit v tomto druhém státě podle jeho vnitrostátních právních předpisů.

Článek 23

Ustanovení o vyloučení dvojího zdanění

Bylo dohodnuto, že dvojí zdanění se vyloučí v souladu s ustanoveními následujících odstavců tohoto článku:

1. V případě Itálie:

Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Itálii má příjmy, které mohou být zdaněny v Československu, může Itálie při vyměřování svých daní z příjmu uvedených v článku 2 této smlouvy zahrnout do zdanitelného základu těchto daní tyto příjmy, pokud tomu nebrání výslovná ustanovení této smlouvy.

Itálie v takovém případě odečte od daní takto vyměřených daň z příjmů zaplacenou v Československu, avšak částka, která se odečte, nemůže přesáhnout podíl italské daně vztahující se na tyto příjmy, který odpovídá poměru těchto příjmů k celkovému příjmu.

Žádnou částku však nebude povoleno odečíst, jestliže určitá část příjmu bude v Itálii podrobena na žádost příjemce konečné srážkové dani u zdroje podle italských vnitrostátních předpisů.

2. V případě Československa:

a) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Československu pobírá příjmy, které mohou být podle ustanovení této smlouvy zdaněny v Itálii, vyjme Československo s výhradou ustanovení uvedených pod písmenem b) tyto příjmy ze zdanění. Československo však může při výpočtu částky daně z ostatních příjmů této osoby použít tutéž sazbu daně, jako by příjmy, o které jde, nebyly ze zdanění vyňaty.

b) Československo může při ukládání daní osobám, které mají v Československu bydliště či sídlo, zahrnout do základu daní příjmy, které mohou být podle ustanovení článků 10, 12, 16 a 17 této smlouvy zdaněny také v Itálii. Československo povolí snížit částku daně, kterou vybírá z příjmů této osoby, o částku rovnající se dani zaplacené v Itálii. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne takovou část československé daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjmy přijaté z Itálie

Článek 24

Zásada rovného nakládání

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnostem s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo budou moci být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou ve stejné situaci. Toto ustanovení platí bez ohledu na ustanovení článku 1 také pro osoby, které nemají bydliště či sídlo ani v jednom ani v obou smluvních státech.

2. Zdanění stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tutéž činnost. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal osobám mající bydliště v druhém smluvním státě osobní úlevy, srážky a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinnosti k rodině, které přiznává osobám, které na jeho území mají bydliště.

3. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, článku 11 odstavec 4 a článku 12 odstavec 6, budou úroky, licenční poplatky a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě odčitatelné pro stanovení zdanitelných zisků tohoto podniku za stejných podmínek, jako by byly placeny osobě mající bydliště či sídlo v prvně zmíněném státě.

4. Podniky jednoho státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou mající bydliště či sídlo v druhém státě nebo větším počtem takových osob, nebudou podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo povinnostem s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo budou moci být podrobeny ostatní podobné podniky prvně zmíněného státu.

5. Ustanovení tohoto článku se použijí bez ohledu na ustanovení článku 2 na daně jakéhokoli druhu a pojmenování.

Článek 25

Řešení případů cestou dohody

1. Jestliže se některá osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, ve kterém má bydliště či sídlo, nebo pokud její případ spadá pod ustanovení článku 24 odstavec 1, příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem.

Případ musí být předložen během dvou roků po té, kdy bylo poprvé oznámeno opatření vedoucí ke zdanění, které není v souladu s touto smlouvou.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám s to najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ rozhodl dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při aplikaci této smlouvy.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se ústní výměna názorů jeví pro dosažení dohody účelnou, může se taková výměna názorů konat v komisi složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 26

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro aplikaci ustanovení této smlouvy nebo vnitrostátních právních předpisů smluvních států, které se vztahují na daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu s touto smlouvou, jakož i pro zabránění daňovému úniku a daňovým podvodům. Výměna informací není omezena článkem 1. Informace přijaté smluvním státem budou udržovány v tajnosti stejně jako informace přijaté podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a mohou být sděleny jen osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, na které se vztahuje tato smlouva, řízením nebo trestním stíháním ve věci těchto daní nebo rozhodováním o opravných prostředcích ve věci těchto daní. Tyto osoby nebo úřady použijí tyto informace jen k těmto účelům. Mohou brát tyto informace v úvahu při veřejných soudních řízeních nebo ve svých rozhodnutích.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají smluvnímu státu povinnost:

a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy nebo správní praxi tohoto nebo druhého státu;

b) sdělit údaje, které by nemohly být dosaženy na základě právních předpisů nebo v normálním správním řízení tohoto nebo druhého státu;

c) poskytnout informace, které by odhalily obchodní, průmyslové nebo pracovní tajemství nebo obchodní postup, nebo jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 27

Diplomatičtí a konzulární úředníci

Ustanovení této smlouvy se nedotýká daňových výsad, které přísluší diplomatickým a konzulárním úředníkům podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě zvláštních dohod.

Článek 28

Žádosti o vrácení přeplatků

1. Daně vybrané v jednom státě srážkou u zdroje budou vráceny na žádost zájemce nebo státu, ve kterém má tento zájemce bydliště či sídlo, jestliže právo vybrat tyto daně je omezeno ustanoveními této smlouvy.

2. Žádosti o vrácení je nutno předložit ve lhůtách stanovených právními předpisy státu, který je povinen daň vrátit, a musí být provázeny úředním osvědčením státu, ve kterém má poplatník bydliště či sídlo, že podmínky pro nárok na osvobození od daně nebo snížení daně, stanovené ve smlouvě, jsou splněny.

3. Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou v souladu s ustanoveními článku 25 této smlouvy způsoby aplikace tohoto článku. Mohou také dohodou stanovit jiný postup pro uplatňování nároků na snížení daní, upravené touto smlouvou.

Článek 29

Nabytí platnosti

1. Tato smlouva bude ratifikována a ratifikační listiny budou vyměněny v Římě v době co nejkratší.

2. Tato smlouva nabude platnosti dnem výměny ratifikačních listin a její ustanovení se budou aplikovat:

a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky přiznané nebo vyplacené počínaje 1. lednem roku následujícího po roce, ve kterém byly vyměněny ratifikační listiny;

b) pokud jde o ostatní daně z příjmu, na daně vybírané za všechna zdaňovací období končící počínaje 1. lednem roku následujícího po roce, ve kterém byly vyměněny ratifikační listiny.

3. Ustanovení smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění příjmů a majetku v oboru námořní a letecké dopravy, podepsané v Praze 28. srpna 1973, se přestanou aplikovat, jakmile se započne aplikovat tato smlouva.

Článek 30

Výpověď

1. Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Kaž-

dý smluvní stát může smlouvu vypovědět diplomatickou cestou ve lhůtě nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku počínaje pátým rokem po roce, ve kterém smlouva nabyla platnosti.

2. V tomto případě se smlouva přestane aplikovat:

a) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky přiznané nebo vyplacené počínaje 1. lednem kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď;

b) pokud jde o ostatní daně z příjmu, na daně vybírané za všechna zdaňovací období, která započnou počínaje 1. lednem kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď.

Na důkaz toho podepsaní, byvše k tomu řádně zmocněni, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Praze dne 5. května 1981 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém, italském a francouzském, přičemž vyhotovení v jazyce francouzském bude rozhodující v případě sporu.

Za Československou socialistickou republiku:

L. **Lér** v. r.

Za Italskou republiku:

Edoardo **Speranza** v. r.

PROTOKOL

ke smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku

V okamžiku podpisu smlouvy uzavřené tohoto dne mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a zabránění daňovému úniku dohodli podepsaní dále uvedená ustanovení, která jsou nedílnou částí smlouvy.

a) Pokud jde o článek 7 odstavec 3, rozumí se „náklady vynaloženými na cíle sledované touto stálou provozovnou" náklady přímo se vztahující na činnost této stálé provozovny.

b) Pokud jde o článek 25 odstavec 1, znamená výraz „nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní právo", že počátek řízení cestou dohody není dán na výběr se sporným řízením podle vnitrostátních předpisů, které je nutno v každém případě co nejdříve zahájit, jestliže spor se vztahuje na aplikaci daní, která není v souladu se smlouvou.

Na důkaz toho, podepsaní podepsali tento protokol.

Dáno v Praze dne 5. května 1981 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém, italském a francouzském, přičemž vyhotovení v jazyce francouzském bude rozhodující v případě sporu.

Za Československou socialistickou republiku:

L. **Lér** v. r.

Za Italskou republiku:

Edoardo **Speranza** v. r.

18

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 15. ledna 1985

o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou

Dne 22. října 1980 byla v Athénách podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident Československé socialistické republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 4. července 1984.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 47 odst. 1 dnem 3. srpna 1984.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi

Československou socialistickou republikou

a

Řeckou republikou

Prezident Československé socialistické republiky
a
Prezident Řecké republiky

vedeni přáním dále upevnit vztahy přátelství mezi svými zeměmi;

přejíce si upravit styky mezi oběma zeměmi v konzulární oblasti;

rozhodli se uzavřít tuto konzulární úmluvu a jmenovali k tomuto účelu svými zmocněnci:

prezident Československé socialistické republiky
jeho Excelenci Lubomíra Štrougala,
předsedu vlády Československé socialistické republiky

a

prezident Řecké republiky
jeho Excelenci George Rallise,
předsedu vlády Řecké republiky,

kteří si vyměnili své plné moci, jež shledali v dobré a náležité formě, a dohodli se na těchto ustanoveních:

ČÁST I

Definice

Článek 1

1. Pro účely této úmluvy mají následující výrazy tento význam:

a) „konzulární úřad" je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;

b) „konzulární obvod" je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;

c) „vedoucí konzulárního úřadu" je každá osoba, pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;

d) „konzulární úředník" je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, která byla pověřena výkonem konzulárních funkcí;

e) „konzulární zaměstnanec" je každá osoba zaměstnaná v administrativních, technických nebo domácích službách konzulárního úřadu;

f) „členové konzulárního úřadu" jsou konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci;

g) „konzulární místnosti" jsou budovy nebo části budov a pozemky k nim náležející, používané výhradně pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem;

h) „konzulární archívy" zahrnují veškeré listiny, dokumenty, korespondenci, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šiframi a kódy, kartotékami a jakýmkoli zařízením, určeným k jejich ochraně a uložení;

i) „loď vysílajícího státu" je každá loď plující pod vlajkou vysílajícího státu s výjimkou válečných lodí;

j) „letadlo vysílajícího státu" je každé letadlo registrované v tomto státě s výjimkou vojenských letadel;

k) „úřední korespondence" je jakákoli korespondence týkající se konzulárního úřadu a jeho funkcí;

l) „rodinní příslušníci" jsou manžel, děti a rodiče člena konzulárního úřadu, kteří s ním bydlí ve společné domácnosti a jsou jím vyživováni.

2. Ustanovení této úmluvy se vztahují rovněž na právnické osoby, zřízené v souladu se zákony a předpisy vysílajícího státu a mající sídlo v tomto státě.

ČAST II

Zřizování konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Vysílající a přijímající stát určí po dohodě sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikaci a hranice konzulárního obvodu. Následující změny sídla konzulárního úřadu, jeho klasifikace nebo konzulárního obvodu může vysílající stát učinit pouze se souhlasem přijímajícího státu.

Článek 3

1. Vysílající stát požádá předem diplomatickou cestou o souhlas přijímajícího státu se jmenováním vedoucího konzulárního úřadu.

2. Po obdržení takového souhlasu předá vysílající stát ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování. V konzulském patentu nebo jiném dokumentu o jmenování bude uvedeno plné jméno vedoucího konzulárního úřadu, jeho státní občanství, jeho třída, sídlo konzulárního úřadu a konzulární obvod.

3. Po předání konzulského patentu nebo jiného dokumentu o jmenování vedoucího konzulárního úřadu přijímající stát v co nejkratší době udělí exequatur nebo jiné oprávnění.

4. Vedoucí konzulárního úřadu se může ujmout výkonu svých funkcí po udělení exequatur nebo jiného oprávnění přijímajícím státem.

5. Vedoucí konzulárního úřadu se může předběžně ujmout výkonu svých funkcí před udělením exequatur nebo jiného oprávnění. V tomto případě se budou používat ustanovení této úmluvy.

6. Neprodleně po udělení exequatur nebo jiného oprávnění nebo souhlasu k předběžnému výkonu konzulárních funkcí učiní orgány přijímajícího státu opatření nezbytná k tomu, aby se vedoucí konzulárního úřadu mohl ujmout výkonu svých funkcí.

Článek 4

Konzulárním úředníkem může být pouze občan vysílajícího státu, který nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě.

Článek 5

1. Vysílající stát předem písemně oznámí přijímajícímu státu plné jméno, občanství, hodnost a třídu každého konzulárního úředníka, jmenovaného na konzulární úřad.

2. Vysílající stát rovněž předem písemně oznámí přijímajícímu státu plné jméno, občanství a funkci konzulárního zaměstnance jmenovaného na konzulární úřad.

Článek 6

Přijímající stát vydá každému konzulárnímu úředníku dokument, osvědčující jeho právo vykonávat konzulární funkce na území přijímajícího státu.

Článek 7

1. Přijímající stát poskytne konzulárnímu úřadu všechny výhody k výkonu konzulárních funkcí a učiní opatření nezbytná k tomu, aby umožnil členům konzulárního úřadu výkon jejich úředních funkcí a požívání výsad a imunit, stanovených v této úmluvě.

2. Přijímající stát bude jednat s konzulárními úředníky s náležitou úctou a přijme všechna vhodná opatření k tomu, aby zabránil jakémukoli útoku proti jejich osobě, svobodě a důstojnosti.

Článek 8

1. Jestliže vedoucí konzulárního úřadu nemůže z nějakého důvodu vykonávat své funkce nebo jestliže místo vedoucího konzulárního úřadu je dočasně uprázdněno, vysílající stát může pověřit konzulárního úředníka tohoto konzulárního úřadu nebo jiného konzulárního úřadu vysílajícího státu v přijímajícím státě, nebo člena diplomatického personálu své diplomatické mise v tomto státě dočasným vedením tohoto konzulárního úřadu. Plné jméno této osoby bude předem písemně oznámeno ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Osoba pověřená dočasným vedením konzulárního úřadu má právo vykonávat veškeré funkce vedoucího konzulárního úřadu a požívat všech práv, výsad a imunit jako vedoucí konzulárního úřadu jmenovaný podle článku 3.

3. Člen diplomatického personálu diplomatické mise pověřený dočasným vedením konzulárního úřadu požívá i nadále výsad a imunit, vyplývajících z jeho diplomatického statutu.

Článek 9

Vysílající stát může v souladu s články 3, 4 a 5 pověřit jednoho nebo více členů své diplomatické mise v přijímajícím státě výkonem konzulárních funkcí. Člen diplomatické mise pověřený výkonem konzulárních funkcí bude i nadále požívat výsad a imunit, které mu náleží jako členu diplomatické mise.

Článek 10

1. Přijímající stát může kdykoli, aniž by udal důvody svého rozhodnutí, oznámit vysílajícímu státu diplomatickou cestou, že konzulární úředník je nežádoucí osobou nebo že konzulární zaměstnanec je nepřijatelný.

Vysílající stát v takovém případě dotyčnou osobu odvolá.

2. Pokud vysílající stát opomene v přiměřené lhůtě splnit svůj závazek podle odstavce 1, přijímající stát může odmítnout uznávat tuto osobu za člena konzulárního úřadu.

Článek 11

1. Vysílající stát může v rozsahu povoleném právními předpisy přijímajícího státu nabývat do vlastnictví, najímat nebo užívat v jakékoli jiné formě stanovené těmito právními předpisy pozemky, budovy nebo části budov za účelem zajištění vhodných místností konzulárnímu úřadu nebo ubytování pro členy konzulárního úřadu, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. Přijímající stát poskytne vysílajícímu státu při získávání pozemků a budov nebo částí budov pro účely uvedené v odstavci 1 pomoc.

3. Vysílající stát není zbaven povinnosti dodržovat zákony a předpisy o výstavbě a územním nebo městském plánování nebo jiná omezení vztahující se na oblast, ve které se tyto pozemky, budovy nebo části budov nacházejí.

ČÁST III

Výsady a imunity

Článek 12

1. Na budově, v níž je umístěn konzulární úřad, a na sídle vedoucího konzulárního úřadu může být umístěn znak vysílajícího státu spolu s označením konzulárního úřadu v jazyce vysílajícího a přijímajícího státu.

2. Vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena na budově, v níž je umístěn konzulární úřad, i na sídle vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích používaných pro úřední účely.

3. Při výkonu práva podle odstavce 2 tohoto článku bude brán zřetel na zákony, předpisy a zvyklosti přijímajícího státu.

Článek 13

1. Konzulární místnosti a sídlo vedoucího konzulárního úřadu jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu do nich, stejně jako do sídla vedoucího konzulárního úřadu, nemohou vstoupit bez svolení vedoucího konzulárního úřadu nebo vedoucího diplomatické mise nebo osoby jmenované jedním z nich. Konzulární místnosti nebudou používány způsobem neslučitelným s výkonem konzulárních funkcí.

2. Přijímající stát má zvláštní povinnost učinit všechny vhodné kroky k ochraně konzulárních místností před jakýmkoli vniknutím nebo škodou a k předcházení jakémukoli narušení klidu konzulárního úřadu nebo jeho důstojnosti.

Článek 14

Konzulární archívy jsou vždy a všude nedotknutelné.

Článek 15

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoliv, může konzulární úřad použít všech vhodných prostředků, včetně diplomatických a konzulárních kurýrů, a kódovaných nebo šifrovaných zpráv. Konzulární zavazadlo však může být používáno pouze pro spojení konzulárního úřadu s vládou, diplomatickou misí a jiným konzulárním úřadem vysílajícího státu v přijímajícím státě. Radiovou vysílací stanici může však konzulární úřad zřídit a používat pouze se souhlasem přijímajícího státu.

2. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná.

3. Konzulární zavazadlo musí být opatřeno zřetelným vnějším označením jeho povahy a může obsahovat pouze úřední korespondenci a dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití.

4. Konzulární zavazadlo nesmí být ani otevřeno ani zadrženo. V případě, že příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody, aby se domnívaly, že zavazadlo obsahuje něco jiného než předměty uvedené výše, mohou však žádat, aby zavazadlo otevřel v jejich přítomnosti odpovědný zá-

stupce vysílajícího státu. Bude-li taková žádost odmítnuta, bude zavazadlo vráceno na místo odkud pochází.

5. Konzulární kurýr musí být vybaven úřední listinou označující jeho postavení a počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo. Musí být pouze státním příslušníkem vysílajícího státu, jenž nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě. Při výkonu svých funkcí požívá ochrany přijímajícího státu. Konzulární kurýr požívá osobní nedotknutelnosti a nesmí být žádným způsobem uvězněn nebo zadržen, nebo jinak omezován na osobní svobodě.

6. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánu lodi nebo civilního letadla. Kapitán bude vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Člen konzulárního úřadu může převzít uvedené zavazadlo volně a přímo od kapitána lodi nebo letadla a stejným způsobem mu je předat.

Článek 16

1. Vedoucí konzulárního úřadu požívá vynětí z trestní, civilní a správní jurisdikce přijímajícího státu. Požívá osobní nedotknutelnosti a v důsledku toho nebude podroben žádné formě omezení své svobody.

2. Konzulární úředníci, vyjma vedoucího konzulárního úřadu, jakož i konzulární zaměstnanci, nepodléhají trestní, civilní a správní jurisdikci přijímajícího státu pokud jde o úkony prováděné při výkonu jejich konzulárních funkcí. Nebudou zatčeni, vzati do vazby ani jinak omezeni na své svobodě za činy mimo výkon svých konzulárních funkcí, vyjma případu závažného trestného činu, na nějž se podle zákonů přijímajícího státu stanoví nejnižší trest odnětí svobody nejméně na pět let a výše, a to na základě rozhodnutí orgánu přijímajícího státu příslušného v trestních věcech.

Kromě výše zmíněných případů nebudou uvězněni ani jinak omezeni na osobní svobodě, ledaže se jedná o výkon konečného soudního rozhodnutí.

3. V případě trestního řízení proti kterémukoli členu konzulárního úřadu, jeho zatčení, vzetí do vazby nebo jiného omezení jeho osobní svobody, uvědomí příslušný orgán přijímajícího státu bezodkladně vedoucího konzulárního úřadu.

4. Je-li proti členu konzulárního úřadu zahájeno trestní řízení, musí být vedeno rychle a způsobem, jenž by co nejméně bránil výkonu jeho funkcí na konzulárním úřadě.

5. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však neuplatní na:

a) žalobu věcnou týkající se soukromé nemovitosti na území přijímajícího státu, pokud ji vedoucí konzulárního úřadu nevlastní v zastoupení vysílajícího státu a pro účely konzulárního úřadu,

b) žalobu týkající se dědictví, kde vedoucí konzulárního úřadu vystupuje jako vykonavatel, dědic nebo odkazovník svým vlastním jménem a nikoliv jménem vysílajícího státu,

c) žalobu týkající se jakékoliv soukromé nebo obchodní činnosti, kterou vedoucí konzulárního úřadu vykonává v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

6. Ustanovení odstavců 1 a 2 se neuplatní v případě občanskoprávní žaloby:

a) vyplývající ze smlouvy, kterou uzavřel člen konzulárního úřadu a v níž nejednal výslovně nebo zjevně jako zástupce vysílajícího státu,

b) třetí strany za škodu z dopravní nehody v přijímajícím státě, způsobenou automobilem, lodí nebo letadlem.

Článek 17

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vyzváni, aby podali svědectví v soudním nebo správním řízení. Jestliže konzulární úředník odmítne podat svědectví, nesmí být vůči němu použito žádné donucovací opatření. Zaměstnanci konzulárního úřadu nemohou odmítnout podat svědectví s výjimkou případů uvedených v odstavci 3 tohoto článku.

2. Orgány přijímajícího státu, které požadují svědectví od členů konzulárního úřadu, budou postupovat tak, aby se nevměšovaly do výkonu funkcí konzulárního úřadu a výkon těchto funkcí nenarušovaly. Pokud je to možné, svědectví může být podáno v konzulárních místnostech nebo v obydlí člena konzulárního úřadu nebo může být podáno v písemné formě.

3. Členové konzulárního úřadu mohou odmítnout podat svědectví pokud jde o výkon jejich funkcí a mohou odmítnout předložit úřední dokumenty a úřední korespondenci. Rovněž mohou odmítnout podat svědectví jako znalci práva vysílajícího státu, jeho výkladu a použití.

Článek 18

1. Vysílající stát se může u členů konzulárního úřadu vzdát kterékoliv výsady a imunity uvedené v článcích 16 a 17.

2. Vzdání se výsad a imunit musí být ve všech případech, s výjimkou případu uvedeného v odstavci 3 tohoto článku, výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec zahájí řízení ve věci, v níž by požíval vynětí z jurisdikce podle článku 16, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce pokud jde o žalobu navzájem související přímo s hlavní žalobou.

4. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech civilních nebo správních neznamená vzdát se tím též imunity pokud jde o exekuční výkon rozsudku; v případě takového opatření je třeba se imunity vzdát zvlášť.

Článek 19

Přijímající stát osvobodí členy konzulárního úřadu ode všech osobních služeb, veškerých veřejných služeb všeho druhu a od vojenských povinností jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování.

Článek 20

Členové konzulárního úřadu jsou vyňati ze všech povinností stanovených zákony a předpisy přijímajícího státu pokud jde o registraci cizinců, povolení k pobytu a jiných předpisů týkajících se pobytu cizinců.

Článek 21

1. Vysílající stát je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní, dávek a poplatků:

a) z pozemků, budov a částí budov používaných ke konzulárním účelům nebo jako sídlo vedoucího konzulárního úřadu, jestliže jsou ve vlastnictví vysílajícího státu nebo jsou-li jeho jménem najaty;

b) ze smluv a listin, které se týkají nabytí nemovitostí, uvedených v odstavci 1, písmeno a);

c) z výkonu konzulárních funkcí, včetně vybírání poplatků za konzulární služby.

2. Daňové osvobození uvedené pod písmeny a) a b) odstavce 1 tohoto článku se nevztahuje na daně, dávky a poplatky, které mají podle práva přijímajícího státu platit osoby vstupující do smluvního poměru s vysílajícím státem nebo s osobou jednající jeho jménem.

3. Vysílající stát je v přijímajícím státě rovněž osvobozen od všech daní, dávek a poplatků z movitého majetku, který je ve vlastnictví vysílajícího státu nebo který se nachází v jeho držení nebo užívání, a který je určen výhradně ke konzulárním účelům. Toto vynětí se však nevztahuje na daně, dávky a poplatky, které jsou zahrnuty v ceně zboží nebo služeb.

4. Osvobození stanovené v tomto článku se nevztahuje na poplatky a dávky za skutečně prokázané služby.

Článek 22

1. Členové konzulárního úřadu jsou v přijímajícím státě osvobozeni od daní a dávek ze svých služebních příjmů.

2. Členové konzulárního úřadu jsou v přijímajícím státě osvobozeni od všech celostátních, oblastních a místních daní a poplatků.

3. Osvobození uvedená v odstavci 2 se nevztahují na:

a) nepřímé daně, které jsou zahrnuty v ceně zboží nebo služeb;

b) poplatky a daně ze soukromého nemovitého majetku nacházejícího se na území přijímajícího státu, pokud není osvobozen podle článku 21;

c) pozůstalostní nebo dědické poplatky nebo poplatky z převodu majetku, vybírané přijímajícím státem s výjimkou ustanovení článku 2;

d) daně a poplatky ze soukromých příjmů, jejichž zdroje jsou v přijímajícím státě;

e) soudní, registrační, hypoteční, správní a kolkové poplatky, pokud není poskytnuto osvobození podle článku 21;

f) poplatky vybírané za skutečně prokázané služby.

Článek 23

1. Movitý majetek, zanechaný na území přijímajícího státu členem konzulárního úřadu který zemře, bude osvobozen od daní z nabytí majetku pro případ smrti, dědických daní nebo poplatků z převodu majetku, jestliže se tento majetek nalézá na území přijímajícího státu výlučně v souvislosti s pobytem zemřelého jako člena konzulárního úřadu.

2. Přijímající stát povolí vývoz movitého majetku uvedeného v odstavci 1 tohoto článku s výjimkou jakéhokoli takového majetku získaného v přijímajícím státě, jehož vývoz je v době smrti člena konzulárního úřadu zakázán.

Článek 24

1. Přijímající stát bude ve shodě se zákony a předpisy, které přijme, povolovat dovoz a poskytovat osvobození ode všech celních dávek, daní a s tím souvisících poplatků, kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby:

a) u předmětů určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu;

b) u předmětů určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků, včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení. Předměty určené pro spotřebu nesmějí přesáhnout množství nutné pro přímou spotřebu příslušných osob.

2. Konzulární zaměstnanci budou požívat výsad a osvobození uvedených v odstavci 1 tohoto článku, pokud jde o předměty dovezené v době jejich prvního nástupu k úřadu.

3. Osobní zavazadla doprovázející konzulární úředníky jsou osvobozena od prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případě, že jsou vážné důvody k doměnce, že obsahují jiné předměty než předměty uvedené pod písmenem b) odstavce 1 tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán zákony a předpisy přijímajícího státu nebo na které se vztahují jeho zákony a předpisy o karanténě. Uvedená prohlídka musí být provedena v přítomnosti konzulárního úředníka nebo jeho rodinného příslušníka.

Článek 25

Všechny osoby, které podle této úmluvy požívají výsad a imunit, jsou povinny, bez újmy na těchto výsadách a imunitách, dodržovat právní předpisy přijímajícího státu, včetně dopravních předpisů a předpisů o pojištění proti škodám způsobeným třetím osobám při provozu vozidla, lodi nebo letadla. Mají rovněž povinnost nevměšovat se do vnitřních záležitostí tohoto státu.

Článek 26

S výhradou právních předpisů přijímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo omezen z důvodů státní bezpečnosti, mohou členové konzulárního úřadu svobodně cestovat po území přijímajícího státu.

Článek 27

Konzulární zaměstnanci, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo v něm mají trvalé bydliště, nepožívají výsad a imunit podle této úmluvy s výjimkou odstavce 3 článku 17.

Článek 28

Rodinní příslušníci konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, žijící s nimi ve společné domácnosti, požívají výsad a imunit uvedených v článcích 16 odstavec 3, 17 odstavec 3, 19, 20, 22 odstavec 2, 23, 24 a 26 této úmluvy, pokud nejsou občany přijímajícího státu nebo nemají trvalé bydliště v tomto státě.

ČÁST IV

Konzulární funkce

Článek 29

1. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat funkce, v rámci konzulárního obvodu funkce, uvedené v této části. Jiné konzulární funkce může vykonávat pouze pokud to není v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu.

Konzulární úředník je oprávněn ochraňovat práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů, a to jak fyzických tak právnických osob.

2. Konzulární úředník je oprávněn obracet se při výkonu svých funkcí písemně i ústně na příslušné místní orgány konzulárního obvodu a v rozsahu, v němž to dovolují zákony, předpisy a zvyklosti přijímajícího státu, i na příslušné ústřední orgány přijímajícího státu.

3. Konzulární úředník může se souhlasem přijímajícího státu vykonávat konzulární funkce také mimo konzulární obvod.

Článek 30

Konzulární úředník přispívá k rozvoji hospodářských, obchodních, kulturních, vědeckých a turistických styků mezi oběma smluvními stranami, jakož i k posilování jejich přátelských styků.

Článek 31

Konzulární úředník je oprávněn:

a) registrovat občany vysílajícího státu;

b) přijímat žádosti a prohlášení ve věcech státního občanství občanů vysílajícího státu a vydávat příslušné doklady;

c) v souladu s právními předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení o uzavření manželství, za předpokladu, že obě osoby jsou občany vysílajícího státu;

d) v souladu se zákony a předpisy vysílajícího státu přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů občanů vysílajícího státu, jakož i jiná prohlášení občanů vysílajícího státu;

e) registrovat narození a úmrtí občanů vysílajícího státu;

f) sestavovat a legalizovat smlouvy sjednávané mezi občany vysílajícího státu, pokud se těmito smlouvami nezakládají, nepřevádějí nebo neruší věcná práva k nemovitému majetku nacházejícímu se v přijímajícím státě;

g) sestavovat a legalizovat smlouvy bez ohledu na občanství stran, pokud se tyto smlouvy týkají majetku či práv nacházejících se ve vysílajícím státě a budou-li mít právní účinky jen v tomto státě;

h) sestavovat, osvědčovat, potvrzovat, ověřovat a legalizovat listiny a dokumenty, jakož i provádět jiné úkony, které jsou nezbytné pro jejich platnost, na žádost občana vysílajícího státu v souladu se zákony a předpisy tohoto státu, pokud to není v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu;

i) sepisovat nebo legalizovat a uschovávat závěti občanů vysílajícího státu;

j) překládat listiny a dokumenty a ověřovat správnost překladu, jakož i ověřovat dokumenty;

k) vydávat osvědčení o původu zboží.

2. Jestliže to vyžadují zákony a předpisy přijímajícího státu, konzulární úředník informuje příslušné orgány tohoto státu o úkonech provedených pod písmeny c) a e) tohoto odstavce.

Článek 32

Listiny a dokumenty vyhotovené, přeložené nebo ověřené konzulárním úředníkem v souladu s článkem 31, mají v přijímajícím státě stejnou právní účinnost a důkazní sílu jako doklady vyhotovené, přeložené nebo ověřené příslušnými orgány přijímajícího státu, za předpokladu, že byly vyhotoveny způsobem, který není v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu.

Článek 33

1. Konzulární úředník je oprávněn v souladu se zákony a předpisy vysílajícího státu vydávat, prodlužovat, měnit a rušit cestovní doklady občanů vysílajícího státu.

2. Je rovněž oprávněn vydávat, prodlužovat a rušit příslušná víza osobám, které si přejí cestovat do vysílajícího státu.

Článek 34

Konzulární úředník je oprávněn přijímat do úschovy listiny, peněžní částky, cenné předměty a movitý majetek patřící občanům vysílajícího státu nebo jim určený. Tyto uložené věci mohou být z přijímajícího státu vyvezeny pouze v souladu se zákony a předpisy tohoto státu.

Článek 35

1. Jakmile se orgány přijímajícího státu dozvědí o případech, kdy je třeba občanu vysílajícího státu ustanovit poručníka nebo opatrovníka, vyrozumí příslušný konzulární úřad.

2. V případě potřeby konzulární úředník může navrhnout soudu nebo jinému příslušnému orgánu přijímajícího státu opatrovníka nebo poručníka pro občana vysílajícího státu nebo za účelem ochrany majetku tohoto občana, je-li tento majetek bez ochrany.

Článek 36

1. Příslušné orgány přijímajícího státu budou neprodleně informovat konzulárního úředníka o úmrtí občana vysílajícího státu na území přijímajícího státu.

2. Příslušné orgány přijímajícího státu budou rovněž informovat konzulárního úředníka, jestliže se dozvědí o dědictví po občanu vysílajícího státu nebo jestliže se dozvědí o dědictví po osobě zemřelé v tomto státě, bez zřetele na její občanství, může-li se toto dědictví týkat občana vysílajícího státu.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu učiní, v souladu s jeho právními předpisy, v případech podle odstavce 2 a za předpokladu, že se dědictví nalézá na jeho území, opatření k zajištění tohoto dědictví a doručí konzulárnímu úředníkovi opis závěti, jestliže byla pořízena, jakož i všechny dostupné informace o dědicích, obsahu a hodnotě dědictví a uvědomí jej o termínu zahájení řízení o dědictví.

4. Konzulární úředník je oprávněn, v souladu s právními předpisy přijímajícího státu, zastupovat přímo nebo prostřednictvím zástupce zájmy občana vysílajícího státu, který má nárok na dědictví nacházející se v přijímajícím státě, a který nemá v tomto státě trvalé bydliště.

5. Konzulární úředník je oprávněn přijímat pro občana vysílajícího státu, který nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě, peníze nebo jiný majetek, který tomuto občanu náleží z titulu dědictví po jakékoli osobě, včetně plateb z titulu úrazového zabezpečení, důchodu a sociálního zabezpečení a příjmů z pojistek.

6. Movitý majetek a peněžní částky pocházející z likvidace dědictví náležejícího občanu vysílajícího státu mohou být předány konzulárnímu úředníkovi za předpokladu, že nároky věřitelů zemřelé osoby byly uspokojeny nebo zajištěny a že byly zaplaceny daně a poplatky, týkající se dědictví.

7. Konzulární úředník je oprávněn spolupracovat s příslušnými orgány přijímajícího státu při zajišťování dědictví podle tohoto článku.

Článek 37

1. Jestliže občan vysílajícího státu, který nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě, zemře za svého pobytu na území tohoto státu, budou jeho věci vydány bez dalšího řízení konzulárnímu úředníkovi vysílajícího státu, za předpokladu, že pohledávky věřitelů zemřelého v přijímajícím státě jsou uspokojeny nebo zajištěny.

2. Konzulární úřad bude dbát zákonů a předpisů přijímajícího státu o vývozu věcí a převodu peněžních částek uvedených v odstavci 1 tohoto článku a v odstavci 6 článku 36.

Článek 38

Konzulární úředník má právo, v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu, zastupovat v konzulárním obvodu občany vysílajícího státu před orgány přijímajícího státu, jestliže nemohou z důvodu nepřítomnosti nebo z jiných vážných důvodů včas uplatňovat svá práva a zájmy. Zastupování trvá tak dlouho, dokud zastupovaní neustanoví své zmocněnce nebo sami nepřevezmou ochranu svých práv a zájmů.

Článek 39

Konzulární úředník má právo v konzulárním obvodu navázat a udržovat styk s každým občanem vysílajícího státu, radit mu a poskytovat veškerou pomoc a v případě potřeby činit opatření k zajištění právní pomoci. Přijímající stát nebude žádným způsobem omezovat právo občana vysílajícího státu spojit se s konzulárním úřadem nebo konzulární úřad navštívit.

Článek 40

1. Příslušné orgány přijímajícího státu uvědomí neprodleně konzulárního úředníka ve všech případech, kdy byl občan vysílajícího státu zatčen, vzat do vazby nebo kdy byla jeho osobní svoboda jakýmkoli způsobem omezena.

2. Konzulární úředník má právo co nejdříve navštívit občana vysílajícího státu, který byl zbaven osobní svobody nebo jehož osobní svoboda byla omezena a udržovat s ním styk. Příslušné orgány přijímajícího státu rovněž předají bez zbytečného prodlení konzulárnímu úředníkovi každé sdělení od občana vysílajícího státu, který byl zbaven svobody, nebo jehož osobní svoboda byla jakkoli omezena.

3. Konzulární úředník bude současně na žádost vyrozuměn o důvodech zatčení, vzetí do vazby, nebo jiného omezení osobní svobody občana vysílajícího státu.

4. Práva konzulárního úředníka podle odstavců 2 a 3 budou prováděna v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu, za podmínky, že tyto zákony a předpisy tato práva neruší.

Článek 41

Příslušné orgány přijímajícího státu vyrozumí bezodkladně konzulárního úředníka o všech vážných dopravních nehodách, které se udály občanům vysílajícího státu.

Článek 42

1. Konzulární úředník je oprávněn poskytovat veškerou pomoc lodi vysílajícího státu, která se nachází v přístavech, pobřežních nebo vnitřních vodách přijímajícího státu, jakož i její posádce.

2. Konzulární úředník se může při výkonu svých funkcí v otázkách týkajících se lodi vysílajícího státu a její posádky obracet se žádostí o pomoc na příslušné orgány přijímajícího státu.

3. Konzulární úředník může vstoupit na palubu lodi, jakmile je lodi povolen volný styk s pobřežím. Členové posádky mohou neprodleně navázat s konzulárním úředníkem spojení.

4. Konzulární úředník má právo:

a) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu vyšetřovat všechny události na palubě lodi, vyslechnout členy posádky, kontrolovat lodní doklady, přijmout prohlášení o cestě lodi a jejím cíli, jakož i obecně usnadňovat vjezd, výjezd nebo pobyt lodi v přístavu;

b) bez újmy na právech orgánů přijímajícího státu řešit spory mezi kapitánem a členy posádky, včetně sporů týkajících se mzdy a pracovní smlouvy, pokud je to v souladu s právními předpisy vysílajícího státu;

c) učinit opatření k lékařskému ošetření člena posádky lodi nebo k jeho návratu do vysílajícího státu;

d) přijímat, vystavovat nebo ověřovat prohlášení nebo doklady, které požadují právní předpisy vysílajícího státu ve vztahu k lodi.

Článek 43

1. Zamýšlejí-li příslušné orgány přijímajícího státu provést na palubě lodi vysílajícího státu donucovací opatření nebo provést vyšetřování, je nutné prostřednictvím příslušných orgánů přijímajícího státu o tom uvědomit konzulárního úředníka. S výjimkou případů, kdy to nepřipouští naléhavost věci, bude vyrozumění učiněno tak, aby konzulární úředník nebo jeho zástupce mohl být provádění úkonu přítomen. Nebyl-li konzulární úředník nebo jeho zástupce přítomen, předají mu příslušné orgány přijímajícího státu na jeho žádost úplnou informaci o událostech.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i tehdy, jestliže členové posádky mají být vyslechnuti místními orgány na pevnině.

3. Ustanovení tohoto článku se nepoužije při obvyklé celní, pasové nebo hygienické kontrole, jakož i při všech jiných úkonech prováděných na žádost nebo se souhlasem kapitána lodi.

Článek 44

1. Ztroskotá-li loď vysílajícího státu, narazí-li na mělčinu či na břeh nebo utrpí jinou havárii v přijímajícím státě, nebo je-li nějaký předmět, patřící k nákladu havarované lodi vysílajícího, přijímajícího nebo třetího státu, který je vlastnictvím občana vysílajícího státu, nalezen na pobřeží nebo ve vnitřních nebo teritoriálních vodách přijímajícího státu jako předmět vyvržený na břeh, nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, uvědomí o tom orgány přijímajícího státu ihned konzulárního úředníka. Informují konzulárního úředníka i o opatřeních učiněných pro záchranu lidí a lodi, nákladu a dalšího zboží, jakož i částí lodi a částí nákladu, které se odpoutaly od lodi.

2. Konzulární úředník může takové lodi, jejím cestujícím a členům posádky poskytnout veškerou pomoc. Za tím účelem se může obrátit na příslušné orgány přijímajícího státu. Konzulární úředník může učinit opatření vyplývající z odstavce 1, jakož i opatření za účelem opravy lodi nebo může požádat příslušné orgány přijímajícího státu, aby taková opatření učinily nebo v nich pokračovaly.

3. Jestliže byly havarovaná loď nebo předmět patřící k takové lodi nalezeny na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo dopraveny do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, ani majitel, jeho zástupce nebo příslušní pojišťovatelé nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovou lodí či s takovým předmětem, je konzulární úředník zmocněn učinit jménem vlastníka lodi opatření, která by mohl učinit vlastník sám.

Ustanovení tohoto odstavce se týkají i každého předmětu, který je částí lodního nákladu a majetkem občana vysílajícího státu.

4. Je-li předmět, který patří k nákladu havarované lodi třetího státu a je majetkem občana vysílajícího státu, nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu a vlastník předmětu, jeho zástupce nebo pojišťovatelé nemohou učinit opatření k zajištění nebo k nakládání s takovým předmětem, pak je konzulární úředník zmocněn, aby jménem vlastníka učinil taková opatření, která by k tomuto účelu mohl učinit vlastník sám.

Článek 45

Články 42, 43 a 44 se přiměřeně vztahují i na letadla.

Článek 46

Konzulární úřad je oprávněn vybírat na území přijímajícího státu dávky a poplatky za konzulární úkony, a to v souladu se zákony a předpisy vysílajícího státu.

Za prezidenta
Československé socialistické republiky:

Lubomír **Štrougal** v. r.

ČÁST V

Závěrečná ustanovení

Článek 47

1. Tato úmluva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost 30 dnů po výměně ratifikačních listin, která bude provedena v Praze.

2. Tato úmluva zůstane v platnosti až do uplynutí šesti měsíců ode dne kdy jedna ze smluvních stran sdělí druhé smluvní straně v písemné formě vypovězení úmluvy.

Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních stran tuto úmluvu podepsali a opatřili pečetěmi.

Dáno v Athénách dne 22. října 1980 ve dvou vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za prezidenta
Řecké republiky:

George **Rallis** v. r.

19

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 30. ledna 1985,

kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 133/1980 Sb., o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revídované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Rozhodnutím Shromáždění Unie byly na jeho 10. řádném zasedání dne 28. září 1979 přijaty tyto změny shora uvedené Bernské úmluvy:

1. V článku 22, odst. 2. písm. a), bod (vi) je slovo „tříletý" nahrazeno výrazem „dvouletý".

2. V článku 22, odst. 4, písm. a) je slovo „třetím" nahrazeno výrazem „druhým".

3. V článku 23, odst. 6, písm. a), bod (ii) je slovo „tříletého" nahrazeno výrazem „dvouletého".

4. V článku 23, odst. 6, písm. a) je bod (iii) vypuštěn.

V souladu s článkem 26 Bernské úmluvy uvedené změny vstoupily v platnost dnem 19. listopadu 1984 a tímto dnem vstoupily v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo financí

vydalo v dohodě s ministerstvem financí České socialistické republiky a ministerstvem financí Slovenské socialistické republiky a po projednání s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí podle § 22 odst. 3 zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy, **výnos** ze dne 19. prosince 1984 čj. V/1-21 171/84 **o daňovém posuzování zahraničních občanů zaměstnaných v československých organizacích na základě mezivládních dohod.**

Výnosem se upravuje zdanění mezd občanů Kubánské republiky, Laoské lidově demokratické republiky, Mongolské lidové republiky a Vietnamské socialistické republiky, kteří jsou v rámci odborné přípravy dočasně zaměstnáni v organizacích v ČSSR. Tímto výnosem se zrušují:

- výnos federálního ministerstva financí čj. VI/1-9557 — „Občané Vietnamské socialistické republiky zaměstnaní v československých organizacích na základě mezivládní dohody" (reg. v částce 14/1977 Sb.),
- výnos federálního ministerstva financí čj. VI/1-21 493/77 — „Občané Mongolské lidové republiky dočasně zaměstnávaní v organizacích v Československé socialistické republice — daň ze mzdy" (reg. v částce 26/1977 Sb.),
- výnos federálního ministerstva financí čj. VI/1-23 978/77 — „Občané Mongolské lidové republiky přijatí k odborné výuce v odborně technických učilištích ČSSR — daň ze mzdy" (reg. v částce 28/1977 Sb.),
- výnos federálního ministerstva financí čj. VI/1-12 805/78 — „Občané Kubánské republiky dočasně zaměstnávaní v československých organizacích na základě mezivládní dohody — daň ze mzdy" (reg. v částce 22/1978 Sb.),
- výnos federálního ministerstva financí čj. VI/1-4896/80 — „Občané Laoské lidově demokratické republiky zaměstnávaní v rámci odborné přípravy v československých organizacích na základě mezivládní dohody — daň ze mzdy" (reg. v částce 18/1980 Sb.).

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1985; bude uveřejněn ve Finančním zpravodaji a lze do něj nahlédnout u všech okresních a krajských finančních správ.

Federální ministerstvo financí, ministerstvo financí ČSR a ministerstvo financí SSR

vydaly pod čj. III/19.542/84 dne 27. prosince 1984 **výnos, kterým se mění směrnice** ze dne 6. června 1974 čj. II/6.921/74 **o náhradách cestovních a jiných výdajů pracovníků ze zahraničí při pracovních bezdevizových cestách v Československé socialistické republice,** ve znění výnosu ze dne 29. prosince 1978 čj. II/24.722/78 a výnosu ze dne 23. srpna 1982 čj. II/12.029/82. Výnos nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1985.

Předpis byl zaslán všem ústředním orgánům. Je možno do něj nahlédnout u federálního ministerstva financí, ministerstva financí ČSR a ministerstva financí SSR.

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí

vydalo podle § 43 odst. 1 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě se Státní plánovací komisí, federálním ministerstvem financí, ministerstvem práce a sociálních věcí ČSR, ministerstvem práce a sociálních věcí SSR, Státní bankou československou a Ústřední radou odborů **směrnice** čj. 51-11853-3102,230784 ze dne 30. listopadu 1984, **kterými se mění a doplňují směrnice** ze dne 17. ledna 1983 čj. 31-9333-3102 **o postupu při usměrňování mzdových prostředků,** ve znění směrnic čj. 31-7115-3102,051283.

Změny a doplňky uvedené v těchto směrnicích se týkají zejména úpravy rozhodujícího ukazatele, potvrzení plánu mezd a použití fondu odměn.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1985 s výjimkou bodu 3 v čl. I o použití fondu odměn, který nabývá účinnosti dnem vydání.

Směrnice byly rozeslány všem federálním ústředním orgánům a prostřednictvím ministerstev práce a sociálních věcí ČSR a SSR ústředním orgánům republik a krajským národním výborům, kde lze do nich nahlédnout.

Státní arbitráž Československé socialistické republiky

vydala na základě usnesení vlády Československé socialistické republiky ze dne 15. listopadu 1984 č. 312 o zabezpečení zásobování národního hospodářství a obyvatelstva palivy a energií v zimním období 1984/1985 a podle § 394 odst. 2 písm. b) hospodářského zákoníku č. 109/1964 Sb., v úplném znění vyhlášeném pod č. 45/1983 Sb., **výnos** ze dne 21. prosince 1984 č. 3/84 **o zrušení penále za prodlení s dodávkami tuhých paliv v roce 1985.**

Tímto výnosem se zrušuje penále za prodlení s dodávkami tuhých paliv v roce 1985, které mají platit dodavatelé podle § 204 hospodářského zákoníku, pokud jejich neplněním nebyly odběratelům způsobeny škody ve výrobě. Zrušení penále se nevztahuje na dodávky pro tržní fondy.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1985 a lze do něj nahlédnout u všech krajských státních arbitráží, u Státní arbitráže pro hlavní město Prahu, u Státní arbitráže pro hlavní město Slovenské socialistické republiky Bratislavu, u Státní arbitráže České socialistické republiky, Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky a u Státní arbitráže Československé socialistické republiky.

Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj

vydala podle § 53 zákona č. 133/1970 Sb., ve znění pozdějších předpisů a ve smyslu § 71 odst. 2 vyhlášky č. 105/1981 Sb. **směrnici** č. 7 Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj ze dne 24. října 1984, **kterou se stanoví odchylná úprava pro stavby jaderné elektrárny Mochovce a stavby jí vyvolané.**

Směrnice nabyla účinnosti dne 1. listopadu 1984 a bude publikována ve Zpravodaji Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj, České komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj a Slovenské komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj č. 7—8/1984.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 23. března 1984 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Jemenské lidové demokratické republiky o vzájemném poskytnutí práv k pozemkům a budovám pro diplomatické mise v Praze a v Adenu.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 11 dnem 4. července 1984.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 28. září 1984 byla v Moskvě podepsána Dohoda mezi federálním ministerstvem hutnictví a těžkého strojírenství ČSSR a ministerstvem meliorací a vodního hospodářství SSSR o vědeckotechnické spolupráci v oblasti vývoje melioračních čerpacích stanic na období 1984—1985.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 12 dnem podpisu.

Vydavatel: Federální statistický úřad — **Redakce:** 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 36 86 — **Administrace:** Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, n. p., 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 38 41 až 49 — Vychází podle potřeby — Roční předplatné je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku podle výměru ČCÚ č. 1646/22/71 a SCÚ č. 709 G/71 MC ze dne 22. 10. 1971 — **Roční předplatné činí 68,— Kčs** a vybírá se v I. čtvrtletí — Reklamace předplatného se uznávají do 3 měsíců od data vydání reklamované částky. Pozdější požadavky budou vyřízeny na základě objednávky — Zrušení odběru se uznává jen ke konci každého kalendářního čtvrtletí, nejpozději do 10 dnů před stanoveným datem — **Účet pro předplatné:** SBČS Praha 1 — účet č. 10 0328-1 — Novinová sazba povolena poštou Praha 07, číslo 313 345 Be 55 — **Tisknou:** Tiskařské závody, n. p., závod 2, Praha 1 Malá Strana, Karmelitská 6 — **Dohlédací pošta Praha 07**